

කෙටිකතාව

ආචාර්ය

විනිතක ෆොන්සේකා

"දුව... ඔයාගෙ දුක ඉවර වෙත-
කන් ඇති වෙන්න ඇතින වස්තුව... කිසිම
දෙයක් පපුවේ හිර කරගෙන ඉන්න එපා.... දුක
කියන එක පිට කරල ආරක්ෂා වෙත... ඔයාට වෙලා
නියෙන වද් මට හිතා ගන්න පුළුවන්... මටත්
ඔයාගෙ වියදමේ ඔය දේ වෙලා තියෙනව
නිමිම...."

"ස්සේ... ඉතින්... ස්සේ... ආපත් අම්මි... මට
සමාවෙන්න අම්මි... මම අම්මට හොරෙන් තමයි
එයත් එක්ක යාලු වෙලා ගිටියෙ... මම එයාට
ආදරය කරා... ස්සේ... ඉතින්... එත් එයා
මාව දුල ගියා... එත් අම්මි... මම අම්මටයි
තාත්තියයි කිසිම දුකක් වෙත දෙයක් තමා
නෑ...."

"මම එක හොඳටම දන්නව දුව... ඔයා ඔහුට
කල්පනා කරල වැඩ කරනව කියල මම
හොඳටම දන්නවා... දුව ...ඔයා කිසිම දේකින්
පස්සට යන්න එපා... මතක තියා ගන්න දුව...
ඔයාගෙ පීච්ටේට මේ ඇතුලු වෙලා ගිටියෙ
දෙවියන්ගේ පකීව්ඩ කරයෙන් එතරයි... ඒ
නියම දෙවියන් නෙමයි... ඒ නියම දෙවියා...
ඒ කියන්න ඔයාගෙ උරුමකාරයා ඔයාට
හොයාගෙන කවද හරි එන්න... අන්න ඒ දුකම
දෙවියාට ඔයා ළඟට එන්න පාර හැදුවේ මේ
පකීව්ඩ කරයා නමයි.."

අම්මගෙ මේ කතාවෙන් මට කියන්න බැරි තරම්
හයිසක්, පහක් ලැබුණා.
"අපත් අම්මි... මේ ලෝකෙ ඉන්න
වායාවන්තම දුව මම තමයි අම්මපප්ප්ප්..."
අම්මගෙ උකුලෙ ඔහුට තියාගෙන මම ආසින්
ඇඳුවා.

"නිමිම... මම ඔයාට කලින් කියල තියෙනවන
කෙල්ලෙ... අපිට මොකක් හරි කරදරයක් වුනාම
අපි ඒකෙන් පිටිතයට අත් දැකීමක් අර ගන්න
මීන... ඔයාටත් දැන් මේ වුන දෙයින් අත්
දැකීමක් ගන්න පුළුවන්... දැන් ඔයාට මිනිස්සු
තේරුම් ගන්න පුළුවන් කමක් තියෙනවා...
ඉස්සරහට ඒක ඔයාට හොඳින් වැදගත් වෙයි...
හොඳ මිනිස්සු කවුද... හැන්තෙ කවුද කියල
තේරුම් ගන්න ඔයාට දැන් පොඩි දැකීමක් හරි
තියෙනවා..."

අම්ම මට දුන්න මේ කෙටිකතා ආදරයයි පිටිතය
ඉස්සරහට අරන් යන්න ලොකු අත් වලක්
වගේම පන්තරයක් කියල අමුතුවෙන් කියන්න
මීන හැහැන.
එදා ඉදන් මම හැකිම් වලට වැඩිය දුටු එන්න
දෙන්න හැකුව හොඳින් කල්පනාවෙන් වැඩ
කරන්න ගත්තා. මම වාමර ගෙන් වෙන් වුනා
කියල දැන ගත්ත අතින් පිරිමි ළමයි මාත් එක්ක
යාලු වෙන්න ගත්තෙ පුදුම උත්සාහයක්. මම
හිතද කීප දෙනෙක් ගහ ගෙන රණවු වෙලා
තියෙනව කියල මම පස්සෙ දැන ගත්තා.

මම ආදරයක් ගත හිතන්නෙ හැකුව ළඟ එන
උසස් පෙල විභාගට ලැස්සි වුනා. අම්ම කිරිටි
වගේ ඒ තියම දෙවියා... මගේ උරුමකාරයා
වෙලාවට පයි. අම්මගෙයි තාත්තියෙයි
බලාපොරොත්තුව වෙලා තිබුනේ මාව
ඩොක්ටර් කෙනෙක් කරන්න. ඉතින් ඒ දෙය
කරන්න මම හැම උත්සාහයම ගත්තා.

උසස් පෙල විභාගය පටන් ගන්න තිබුනෙ මගේ
දුක අට වෙති උපන් දිනයට පුමාන දෙකකට
පස්සෙ. අන අටවැනි උපන් දිනය දවසෙ උදේ
පාන්දරුම කලින් උපන් දිනයෙ වගේම මට
ලස්සන සුදු පාට ගාඩ්නියා මලක් ඇවිත් තිබුණා.
ඒ මල කලින් අවුරුද්දටත් වඩා හොඳින්
ලස්සනයි. ඒ වගේම ඊට වඩා ලොකුයි.
මම මේ ගත අම්මට කිරිවල අම්ම කිරිවෙ
කලින් අවුරුද්දේ කියපු ආකාරවම තමයි.

"දුව... ඔයාට හොඳින් ආදරය කරන... ඒ වගේම
ඔයාට අගය කරන... ඒත් ඔයාට ඒ ආදරය
කරනව කියන්න කැමති නැති කෙනෙක්
ඉන්නව... අන්න එයා තමයි මේ ගාඩ්නියා මල්
එවන්න..."
"අපත් අම්මි... මට එයා කවුද කියල දැන ගන්න
මීන...."

"මව මම දන්නවා මේක ඔයාට ලොකු"

කුතුහලයක් කියල.. ඒත් දුව.. අපිට ඒක දැන
ගන්න විදියක් හැහැනෙන... අතික ඉතින්... ඔයා
සත්තෝස වෙන්න දුව... ඔයාට ආදරය කරන මේ
වගේ කෙනෙක් ඉන්න එක ගැන... ඔයාට
තියෙන්නෙ මේ මල එවන එක්කතාගේ
ආදරයෙන් පිටිතයට කෙටියක් ගන්න එක
විතරයි... සමහර ඊට මේ එවන එක්කතාගෙ
ඇඳහසත් ඒකද කියල කියන්න බැහැ නෙ.... එයා
මේ මල එවන්න ඔයාගෙ පිටිතයට කෙටිය... ඒ
වගේම විස්වාසය දෙන්න වෙන්න පුළුවන්...."

අම්ම කියපු මේ කතාව ඇත්තක් කියල මට
නිකුණා. මේ ගාඩ්නියා මල හිතද මගේ පිටිතයට
අමුතු පහක් ලැබුන කියල මට දැනුණා. ඒකෙන්

ගාඩ්නියා මල

දෙවන කොටස

තව සුමාන දෙකකින් තියෙන මගේ උසස් පෙල
විභාගෙ හොඳට කරන්න මට ලොකු ගැමීමක්
ඇත්තටම ආවා.

උසස් පෙල විභාගයෙන් මම මහනුවර
දිස්ත්‍රික්කයේ දෙවන ස්ථානය අරගෙන මෙඩසින්
කන්නේ නේරැනා. මට, අම්මට තාත්තියට, ඒ
වගේම තුෂාරිට ඇතිවුනේ කියන්න බැරි තරම්
සත්තෝසයක්. ප්‍රතිඵල ආපු දවස තාත්ති මාව
තුරුලු කරගෙන පොඩි ළමයෙක් වගේ ඇඳුවා.
තාත්ති මට කොච්චර ආදරේද කියල එදා මට
කවදාවත් හැකි විදියට තේරුණේ.

අපේ ඉස්කෝලෙ හොඳම ප්‍රතිඵල තිබුනෙ මට. ඒ
හිතද මට විශේෂ මෙඩල් එකක් දෙන්න
ඉස්කෝලෙන් උත්සවයක් ලැස්සි කරල තිබුණා.
අම්ම කිරිව මේ උත්සවයට සාරයක් ඇදින්න
කියල. ඒ කියන්න මම ඉස්සෙල්ලේ සාරයක්
ඇදින්න මේ උත්සවයට නමයි. තාත්ති මට හරිම
ලස්සන සාරයක් අරගෙන දුන්නා.

"දුව... ඔයා මේ සාරය ඇත්දම පර්මිෂන්ස්"

කෙනෙක් වගේ ඉදි...
තාත්ති මෙහෙම කිරිවෙ පපුවේ හිර කරගෙන ඉන්න මන
මෙරක් වගේ ආදරයක් එක්ක කියල මට තේරුනා.
ඒත්...ඒත්... ඒත් අපේ... ඉස්කෝලේ ඒ උත්සවයට
සුමාන තුනකට කලින්... හදිසියේ හැදුන ඇසටිපයක්
හිතද මගේ තාත්ති...ස්සේස්... අම්මවයි මාවයි තනි
කරල මේ ලෝකෙන් සමු ගන්නා.....

මට හැම දේම එපා වුනා..... මට මුලු ලෝකම එපා
වුනා.... දෙවිය මට මේ තරම් දුක් හිතදරක් දුන්නෙ
ඇයි කියල මට හිත ගන්න බැරි වුනා.... මම හොඳින්
ආදරේ කරපු තාත්ති.... මට පහ වගේ ආදරේ කරපු
මගේ රන්තන් තාත්ති.... මගේ පිටිතයේ වැදගත් සිදුවීම්
බලන්න ඉන්නෙ හැකුව මෙහෙම මාවයි අම්මවයි දාලා
ගියේ ඇයි කියල හොඳ තියෙන බුදු හාමුදරුවන්ගෙ
පිලිමෙ ඉස්සර දුෂා ගනල වැදගෙන මම ඇහුවා.

මට මගේ දුක වචා ගන්න බැරි වුනා. ඉස්කෝලේ
උත්සවයට යන එක මට එපා වුනා. මට හිත හදා
ගන්න බැරි වුනා.
අම්මත් කොච්චර දුකෙන් ඉන්නවද කියන එක මට
හොඳට පෙනුණා. අම්මට කොච්චර දුකක් තිබුනත්...

මීන මගෙ රන්තන්...."
අම්ම මට පුදුම විදියට කෙටිය දුන්නා. තාත්ති
නැති තියා මට ඇති වුන දුක, තාත්තියගෙ
ආදරයත් එක්ක එකට එකතු වෙලා මට ලොකු
පටියක් දුන්නා. ඒ පටියෙන් මම ඉස්සරහට ගියා.

ඉස්කෝලේ උත්සවය දවස මේ කුමාරකාවක්
වගේ හිටිය කියල අම්ම මට පස්සෙ කිරිවා. මම
ප්‍රින්සිපල් ගෙන් මෙඩල් එක ගන්න කොට ඇවිල්ල
හිටිය ඔක්කොම හයිගෙන් අප්පුඩ ගැනුවා. මම
හැරිල්ල බලන කොට මම එක පාරටම දැක්කෙ
අම්මගෙ හිතාව පිරුණා මුණා. ඒත් එදා අම්ම
ළඟතාත්ති හිටියේ හැ. ඒ වුනත් තාත්තියගෙ
ආදරය අම්මගෙ හිතාවෙන් මම දැක්කා.
තාත්ති නැති පාලුව මට එදා වගේම ඇඳුන්
දැක්කනවා. කොච්චර පාලුවක් දැක්කත් තාත්ති
මගේ පිටිතයට ඇඳුන් ලොකු ආකීර්වාදයක්
වෙන්න.

තාත්ති නැති වුනාට පස්සෙ අම්මයි මෙයි මේ
ලෝකෙ තනි වුනා. ඒත් අම්ම පොඩ්කඩක්වත්
ඒකෙන් මට බලපෑමක් වෙන්න දුන්නෙ හැහැ.
අපේ පිටිත හැවේ සුක්කාගම අම්මි අතට ගත්තා.
අම්මට හොඳට ඇදුම් මගන්න පුළුවන්. ඉතින්
අම්ම මාව පිටත් කරන්න පොඩි මො කිම ලො

ඇදුම් ව්‍යාපාරයක් පටන් ගත්තා. කොහොම හරි
අම්ම මේකෙන් මාව පිටත් කරා. මගේ දුක නම
වෙති උපන් දිනය ආවා. එදාත්
කලින් වගේම උදේ පාන්දරු ලස්සනට මහපු
පෙට්ටියක් ඇතුලේ ආපු ලස්සන සුදු ගාඩ්නියා
මලක් මට ලැබුණා.

ඇත්තම කිරිවොත් මම එදා මේ ගාඩ්නියා මල
එකක් බලා ගෙන ගිටියා. එක ආවම මට
දැක්කෙ කියන්න බැරි තරම් සත්තෝසයක්. මට
රහස් ආදරය කරන මේ එක්කෙනා මාව අමතක
කරල හැහැන හේද කියන සිතිවිල්ල මට හොඳින්
වැදගත් වුනා.
මගේ උපන් දිනය දවස ඒ ගාඩ්නියා මලෙන්
ලැබුන ඒ සතුට, ඒ පිටු, ඒ පන්තරය මගේ
පිටිතය ඉස්සරහට අරගෙන යන්න ලොකු
උදව්වක් වුනා.

මම මෙඩසින් කරන්න පේරාදෙණිය මෙඩිකල්
ගැකල්ට එකට හේරුනා. කැමපස් පිටිතය
ඉස්කෝලේ පිටිතයට වඩා හොඳින් වෙන්න කියල
මට තේරුනන වැඩි කල් ගියේ හැහැ. කැමපස්